

Arrest

nr. 257 878 van 9 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 5 december 2016. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 16 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd in zijn arrest nr. X van 14 juni 2019.

1.2. Verzoeker diende op 8 juli 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in zijn arrest nr. 237 766 van 1 juli 2020.

1.3. Op 24 december 2020 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt door de commissaris-generaal op 8 maart 2021 als een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) afgewezen. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. J. E., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent op 10 december 1985 geboren in Kabul. Toen u twee jaar oud was is uw familie omwille het werk van uw vader verhuisd naar de stad Pul-i Khomri in de provincie Baghlan. Jullie woonden daar 10 jaar en keerden dan terug naar Kabul. Terwijl uw familieleden in 1384 (=2005/2006 in de Westerse kalender) opnieuw naar Pul-i Khomri verhuisden, bleef u in Kabul om er te studeren. Nadat u uw diploma hebt gehaald bent u in 2008 zelf ook in Pul-i Khomri gaan wonen en werken.

U werkte eerst als apotheker in klinieken en ging vervolgens aan de slag als logistiek verantwoordelijke voor farmaceutische producten bij Aga Khan Health Services. In die hoedanigheid moest u reizen naar de districten die u waren toegewezen. Eind 2009 eisten de taliban via tussenpersonen een deel op van de medicatie die u toebedeelde, iets wat u weigerde. In januari 2010 was u onderweg toen gewapende mannen u probeerden te doen stoppen. U negeerde hen en werd tijdens uw vlucht beschoten. Na dit incident vond u het onveilig en besloot u ander werk te zoeken. U kon dan aan de slag bij Management Sciences for Health (MSH) in Kabul. U verhuisde weer naar de hoofdstad en trouwde er met K. E., met wie u twee dochters kreeg. Zij verblijven momenteel allen in Kabul. U kende geen verdere problemen en groeide binnen MSH door naar verschillende functies. U combineerde dat werk met verdere studies. U werd uiteindelijk in 2015 tertiary pharmaceutical services program manager bij MHS. Door uw werk kwam u niet alleen in contact met het ministerie van Volksgezondheid, maar ook met ambassades van Westerse landen, aangezien de projecten waaraan u werkte naast andere lokale partners ook steun kregen van USAID, de EU en de Wereldbank. Het ging u voor de wind tot 19 september 2016, toen u onverwacht bezoek kreeg van S., die jullie buurman was geweest toen u de eerste keer met uw familie in Pul-i Khomri had gewoond. Hij onthulde dat hij een lid was van de taliban, en dat hij wist dat u voor de regering en de Amerikanen werkte. Hij eiste van u dat u zou meewerken met de taliban. U wees dat kordaat van de hand door te zeggen dat u niet van plan was om uw collega's te verraden aan de taliban en dat u S. nooit meer wilde zien. Die legde daarop uit dat hij als een gunst persoonlijk was langsgeslagen omdat jullie ooit burens waren geweest, en dat hij een dreigbrief kwam geven van de taliban. Indien u niet zou meewerken, zouden de gevolgen zwaar zijn. S. vertrok en u ging de volgende dag overleg plegen met uw chef, N. K.. U toonde hem de dreigbrief en vroeg hem om advies. Hij gaf u enkele veiligheidsmaatregelen mee en zou contact opnemen met de verantwoordelijke voor de veiligheid.

Na enig aandringen van uwentwege liet K. enkele dagen later weten dat men had beslist dat u voor uw werk het gebouw niet langer mocht verlaten. Dit kon echter niet verhinderen dat u op 20 oktober 2016 op weg naar huis werd klemgereden door twee gemaskerde en gewapende mannen. Zij probeerden u mee te sleuren en toen u zich verzette werd u hard op het hoofd geslagen. U was lange tijd buiten westen en ontwaakte in het ziekenhuis. De volgende dag vertelde uw broer dat hij S. had opgemerkt in de omgeving van uw huis. Jullie beslisten dat uw vrouw en kinderen moesten onderduiken bij een tante. Zelf ging u na ontslag uit het ziekenhuis naar uw oom. U liet uw broer klacht indienen bij de politie en om bescherming vragen, maar kreeg als antwoord dat ze zich bewust waren van de heersende onveiligheid en niet voldoende capaciteit hadden om iedereen te beschermen. U besloot te vertrekken en regelde een mensensmokkelaar, die u naar Pakistan bracht. Van daaruit vloog u naar Denemarken, waarna u met de auto naar België reed. U kwam toe op 20 november 2016 en vroeg in België een eerste maal asiel aan op 05 december 2016.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), twee huwelijksaktes, geboorteaktes van uzelf en uw vrouw, taskara's van uw kinderen, diploma's, certificaten, attesten en schoolrapporten, een brief van uw laatste werkgever die uw tewerkstelling bevestigt, een brief van uw laatste werkgever die uw problemen bevestigt, een dreigbrief van de taliban, een attest van ziekenhuisopname, een proces-verbaal van de klacht die u hebt neergelegd, documenten over uw eerdere jobs in de provincie Baghlan, voorbeelden van artikels die onder uw naam zijn gepubliceerd en een bibliografie, een USB-stick met daarop alle artikels waarnaar u

verwijst, een studentenkaart en werkbades, 30 foto's in verband met uw werk, en de enveloppes waarmee documenten naar u zijn verstuurd.

Op 16 mei 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. Vervolgens verliet u België en reisde naar Frankrijk, waar op 29 juni 2018 uw vingerafdrukken werden genomen. U keerde diezelfde dag nog terug naar België. Met het arrest nr. 222 673 van 14 juni 2019 bevestigde de RvV de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire bescherming. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest.

U verliet het Belgische grondgebied niet en diende op 08 juli 2019 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. U verwijst daarbij naar dezelfde vrees als tijdens uw eerste procedure en verklaart dat de taliban u zullen doden bij terugkeer naar Afghanistan omdat u op een zwarte lijst staat. U bekritiseert het onderzoek tijdens uw eerste verzoek en verwijst daarbij naar de documenten die u hebt neergelegd tijdens uw eerste procedure. Daarom vraagt u bijkomende onderzoeksdaten. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een Afghaans paspoort en een kopie van een ministerieel besluit betreffende gelijkwaardigheid van uw diploma. Op 31 januari 2020 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 01 juli 2020 werd dit beroep verworpen door de RvV met arrest nr. 237 766. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest.

Zonder België te verlaten diende u op 24 december 2020 een **derde** verzoek om internationale bescherming in. U verwijst daarbij opnieuw naar uw vrees voor de taliban die u baseert op de elementen die u tijdens uw eerste verzoek hebt uiteengezet. U bekritiseert opnieuw het onderzoek van uw eerste verzoek om internationale bescherming en herhaalt uw vraag dat er bijkomende onderzoeksdaten zouden gebeuren. U legt ter ondersteuning van uw derde verzoek volgende documenten neer: een e-mail van het hoofd van security van MSH en een e-mail met bijhorende bevestigingsbrief van N. K..

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten en dat u blijft verwijzen naar wat u in de loop van uw eerste asielprocedure reeds hebt uiteengezet: dat u vreest voor de taliban omdat u hebt gewerkt voor MSH (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vragen 16 en 19). Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde problemen die verband hielden met uw werk enerzijds en omdat anderzijds uw profiel als werknemer van MSH op zich niet volstond om een gegronde vrees in uw hoofde aannemelijk te maken. Dit werd bevestigd door de RvV op 14 juni 2019. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor

de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Dit werd ook zo gemotiveerd in de beslissing om uw tweede verzoek niet-ontvankelijk te verklaren en bevestigd door de RvV in arrest nr. 237 766 van 1 juli 2020. Uw huidige verklaringen, die bestaan uit herhalingen en het bekritisieren van de bevindingen van het CGVS en de RvV zonder deze te ontkrachten, volstaan niet om deze beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. U verwijst immers uitsluitend naar uw eerdere verklaringen die u reeds hebt voorgelegd aan het CGVS en de RvV (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 16) en ondersteunt deze ditmaal met onder andere een mail en bevestigingsbrief van uw toenmalige supervisor N. K. dd. 15 januari 2021 waarin deze nogmaals bevestigt wat hij in zijn eerdere brief had geschreven. De RvV heeft al deze eerdere brief van 25 september 2016 waarnaar thans wordt verwezen reeds opgenomen in het arrest nr. 222 673 en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. Dat meneer K. inmiddels weer aan de slag is gegaan bij MSH, zoals in de brief van 15 januari 2021 te lezen valt, is niet van dien aard om een ander licht te werpen op deze zaak.

Wat betreft het andere document dat u hebt neergelegd ter ondersteuning van uw derde verzoek, een e-mail van 12 november 2018 afkomstig van J. B. H., werknemer van MSH (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 18), verwijst het CGVS naar de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Daarin werd uiteengezet dat dit document door de RvV wel degelijk werd behandeld in arrest nr. 222 673 (meerbepaald op p.14). Dat u toen verwees naar een e-mail van ene "A. R. H." die noch door het CGVS, noch door de RvV in rekening werd gebracht, zonder dat u het desbetreffende document had neergelegd, maakte dat dit niet kon worden beschouwd als een nieuw element in uw tweede verzoek. Aangezien u duidelijk hebt gemaakt dat het gaat om een eenvoudige naamsverwarring en dat u een e-mail bedoelde die ten tijde van uw eerste verzoek reeds werd besproken, volstaat de conclusie dat hieruit volgt dat deze e-mail logischerwijs ook geen nieuw element is in uw huidige verzoek.

Gezien bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-generaal dat u in dit verzoek tot internationale bescherming geen enkel nieuwe element aanbrengt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, of om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020** (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel.

Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (A) van het Verdrag van Genève; van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM *juncto* schending van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingendefinitie ontwikkelt verzoeker het middel als volgt: *"Verzoeker vreest vervolgd te worden omdat hij voor een buitenlandse organisatie gewerkt heeft in hoge positie. Ter staving van zijn subjectieve vrees wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen bij het CGVS. Wat betreft objectieve vrees wenst verzoeker te verwijzen naar het volgende landeninformatie. Ter staving van zijn objectieve vrees wenst hij te verwijzen naar een recente brief van de N. K. en een mail van het hoofd van security van MSH. Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen."*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* schending van het gelijkheidsbeginsel *juncto* schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel als volgt: *"Verweerster hecht ten onrechte geen geloof aan de vervolgingen van verzoeker omdat uw Raad een keer de asielaanvraag van verzoeker afgewezen heeft. Verweerster is verplicht om bij elke nieuwe asielaanvraag de voorgelegde stukken en de afgelegde verklaringen op een zorgvuldige wijze te onderzoeken. De eerdere beslissingen mag geen vrije brief zijn voor verweerster om de huidige asielaanvraag van verzoeker op een oppervlakkige wijze te onderzoeken. Verweerster stelt dat het feit dat de heer K. nu terug aan de slag is bij MSH niet van die aard is om een ander licht te werpen op deze zaak. Verweerster vergist zich als ze zoiets stelt. De heer K. zal nooit durven om nu feiten te bevestigen die niet waarheid gebaseerd zijn. Het kan zijn baan kosten mocht hij zoiets doen. Laat ons logisch nadenken. De heer K. heeft in het verleden ook deze feiten bevestigd. Toen werkte hij niet meer voor MSH. Het feit dat hij niet meer werkte voor MSH kan een reden zijn om te stellen dat hij deze feiten bevestigde zonder op vinger getikt te worden door MSH. In geval deze feiten niet gebaseerd zou zijn op de waarheid. De heer K. werkt nu weer bij MSH en hij zal nooit zo dom en lichtzinnig zijn om de feiten te bevestigen die niet op de waarheid gebaseerd zijn. Dit kan hem zijn baan kosten mocht hij feiten bevestigen die niet op de waarheid gebaseerd zijn. Verzoeker verzoekt dat verweerster nogmaals contact opneemt met MSH en de bevestiging van de heer K. voorlegt aan MSH. Verzoeker meent dat in z'n gevallen met alle personen betrokken in het dossier moet contact opgenomen worden ten einde de waarheid te vinden. Verzoeker meent dat hij naast zijn problemen als werknemer van MSH ook niet terug kan keren omwille van de volgende elementen: September 2019 I Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration Afghanistan. Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany. Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen (Special or Analytical Report, German). Zur Diskussion der methodischen Grenzen der quantitativen Dokumentation von Opfern siehe Stahlmann (28.3.2018), Gutachten Afghanistan, erstellt für das Verwaltungsgericht Wiesbaden. Abrufbar bei ecoinet, ID 1431611, Kapitel 7. 11 Vgl. zusammenfassende Diskussion in Stahlmann a. a. O. [...] Referenzen in Stahlmann a. a. O. (Fn. 10), Kapitel 13. 16 Für die Diskussion der in Afghanistan üblichen Unterscheidung in »erfolgreiche Rückkehrer«, zu denen Abgeschobene und formell freiwillige Rückkehrer geboren, und »erfolgreiche Exilafghanen«, die einen dauerhaften Aufenthaltstitel in Europa haben und in Afghanistan zu Besuch sind, s. Stahlmann a. a. O. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 - 9 / 2019 278 VORABVERSION Themen des Berliner Symposiums 2019 schunsssetting hat jedoch methodische Grenzen, die die Repräsentativität der Ergebnisse einschränken.[...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 - 9 / 2019 280 VORABVER SI ON Themen des Berliner Symposiums 2019 gitimiert. [...] Asylmagazin 8 - 9 / 2019 281 VORABVERSION Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener*

Afghanen möglichen Rückkehr nach Deutschland. Der möglicherweise verzerrende Effekt ist somit verhältnismässig gering. Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om de terugkeer mogelijkheid te onderzoeken voor verzoeker. Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninformatie en hij meent dat deze informatie volledig van toepassing is in zijn situatie: February 2019 I ECRE - European Council on Refugees and Exiles Afghanistan Brief report on the inadmissibility of returns due to the deterioration of the security situation. No reasons for return to Afghanistan; ECRE's recommendation for a suspension of returns to Afghanistan due to the security situation there and the unfairness of asylum decision-making in Europe (Expert Opinion or Position, English). Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom: Verweerder heeft geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de recente verslechtering van de veiligheidssituatie in Kaboel. Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat dit middel gegrond is." In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto schending van artikel 48/4 § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij ontwikkelt het middel als volgt. "Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond. Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale': "Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming". Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker wenst ook te verwijzen naar de volgende landeninformatie over de situatie van de terugkeerders. 29 July 2019 / BBC News. Afghanistan. Kabul: At least 20 people killed in attack on office of vice-presidential candidate Afghan vice-presidential candidate's office sees deadly attack (Media Report, English). Kabul: At least 20 people killed in attack on office of vice-presidential candidate. Kabul: Mindestens 20 Personen bei Angriff auf Büro eines Kandidaten für das Vize-Präsidentschaftsamt getötet. At least 20 people have been killed in an attack targeting the Kabul office of vicepresidential election candidate Amrullah Saleh. Fifty other people were injured in the attack on the Green Trend office in the capital on Sunday. The violence came on the first day of campaigning for Afghanistan's upcoming presidential elections. 25 January 2018 I RDC - Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board Afghanistan. Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers. Afghanistan - Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English). Country Information Report Afghanistan) A report published by UK-registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled 'Afghanistan overview', states: "The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re-settle in Kabul and Herat. Verweerder heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met de uitbraak van COVID 19 bij een eventuele terugkeer van verzoeker. 26 August 2020 / UN OCHA - UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Afghanistan Update on the humanitarian situation and impact of COVID-19 (covering 17-23 August 2020). Afghanistan: COVID-19 Multi-Sectoral Response Operational Situation Report, 26 August 2020 (Periodical Report, English). Returnees and vulnerable households report inability to pay rent due to income loss associated with COVID-19 movement restrictions and now require cash-for-rent assistance, particularly in Kabul, Jalalabad and the north-east. Additional rental assessments are needed across the country. »

Verzoeker vraagt in hoofdorde verzoeker het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift de bestreden beslissing en het attest BJB toe.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij*

heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling

4.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat *mutatis mutatis* werd opgenomen in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De parlementaire voorbereiding van deze wet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.2. In zijn verklaring volgend verzoek verwijst verzoeker naar de vluchtmotieven die hij aanhaalde naar aanleiding van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming. Volgens zijn verklaringen werkte hij tot zijn vertrek uit Afghanistan in Kabul voor MSH en werd er bedreigd. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming stelde verzoeker dat indien het CGVS twijfelde aan zijn verklaringen contact kon worden opgenomen met zijn supervisor. Toen deze persoon werd gecontacteerd door het CGVS in januari 2018 kregen ze geen antwoord van hem omdat zijn toenmalige emailadres niet meer werkte. Daarop werd S.M. gecontacteerd, die volgens verzoeker gestopt was met werken in Afghanistan in 2014 en op het ogenblik dat hij gecontacteerd werd in Liberia werkte. Hij verklaarde dat er voor zover hij wist, geen informatie was over een veiligheidsbedreiging t.a.v. verzoeker. Verzoeker contacteerde in de loop van de procedure voor de RvV N., die op dat ogenblik in Japan werkte.

Deze laatste stuurde eind 2018 een brief naar het CGVS waarin hij bevestigde dat hij op de hoogte was van de bedreiging. Via een advocaat van verzoeker in Afghanistan die MSH contacteerde, bevestigde het hoofd van de security, H., de bedreiging aan het adres van verzoeker. Verzoeker stelt dat in de negatieve beslissing die hij kreeg stond dat de brief die hij van N. kreeg gebaseerd kon zijn op hun vriendschap en dus niet echt was.

In het kader van zijn derde verzoek verklaart verzoeker dat hij zijn advocaat in Afghanistan heeft gevraagd de kwestie te bevestigen; dat N. opnieuw voor MSH in Afghanistan werkt en dat N. op 15 januari 2021 een brief schreef met een mail toegevoegd aan zijn advocaat in België en zijn advocaat in Afghanistan. Hij verklaart dat N. het verhaal van verzoeker bevestigt, alle briefwisseling bevestigt en vermeldt dat hij verzoekers vorige supervisor was. N. verklaart daarin dat het CGVS, indien het nog steeds vragen heeft, hem zeker moet contacteren. Verzoeker verklaart dat hij omwille van de bedreiging niet terug kan en dat omwille van zijn situatie zijn familie is moeten verhuizen. Hij stelt dat hij bedreigingen kreeg van de Taliban omdat hij voor een Amerikaanse organisatie werkte en weigerde met de Taliban samen te werken (verklaring volgend verzoek, punt 16). Ter staving van zijn derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een e-mail voor van het hoofd van de security van MSH van 11 november 2018 en een brief en e-mail van N. dd. 16 januari 2021. Verzoeker verklaart met betrekking tot het eerste document dat hij dit document nogmaals voorlegt *“omdat men beweert dat men de e-mail niet vond in mijn dossier”* (verklaring volgend verzoek, punt 18) en met betrekking tot beide documenten dat hij deze documenten voorlegt omdat hij *“het misverstand rond zijn verhaal wil ophelderen”* (idem).

4.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan de gebeurtenissen die aan de basis zouden gelegen hebben van verzoekers vertrek onder meer omdat (i) contact werd opgenomen met S.M. van MSH, die bevestigde dat verzoeker voor hen werkte en op de hoogte was van de reden van zijn ontslag, maar ontkende dat verzoeker MSH op de hoogte had gebracht van bedreigingen ten aanzien van zijn persoon en dat moet geconcludeerd worden dat de brief van N.K., waarin het tegendeel wordt beweerd, een vervalsing was; (ii) hij slechts zeer vage verklaringen aflegt over de poging tot ontvoering die de Taliban gepleegd zou hebben en de Taliban na de ontvoeringspoging kennelijk alle belangstelling voor verzoeker verloren hebben en verzoeker erkent dat hij geen enkele hebt om te denken dat de Taliban actief op zoek zou zijn naar hem en (iii) hij uiteindelijk klacht is gaan indienen maar daarbij geen melding maakte van de dreigbrief of S.. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze bevindingen in zijn arrest nr. 222 673 van 14 juni 2019. In de procedure voor de Raad die tot dit arrest leidde bracht verzoeker een brief bij van N.K. van 25 september 2018, waarin deze persoon bevestigt dat hij de supervisor van verzoeker was en dat na de beweerde bedreigingen door de Taliban verzoeker werd geadviseerd om een aantal veiligheidsmaatregelen in acht te nemen. Met betrekking tot deze brief oordeelde de Raad het volgende:

“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal verwijt dat deze heeft nagelaten om tevens N.K. te contacteren teneinde de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te verifiëren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen, zijnde de COI “Case AF2018-005” blijkt dat Cedoca weldegelijk gepoogd heeft om contact op te nemen met deze persoon “Cedoca heeft eveneens verschillende pogingen tot contact ondernomen met N.K., voormalig Deputy Chief of Party bij MSH in Afghanistan, via het e-mailadres beschikbaar in de door verzoeker voorgelegde documenten op het CGVS (N.K.@msh.org). Cedoca heeft echter nooit een antwoord gekregen van N.K. Cedoca was niet op de hoogte van het feit dat de heer N.K. niet meer werkzaam was voor MSH na eind december 2017 en dus waarschijnlijk niet meer bereikbaar via dit emailadres.” Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat de door verzoeker neergelegde brieven van N.K. niet volstaan om afbreuk te doen aan de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij MSH. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat het niet aannemelijk is dat S.M., die thans nog steeds werkzaam is als directeur voor het bedrijf MSH, en M.R., die in cc stond bij de mailconversatie, geen enkele kennis zou hebben van het feit dat N.K. een officiële brief geschreven in hoofde van het bedrijf M.S.H. ter bevestiging van de door verzoeker aangehaalde problemen (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 13): “Dat deze ook niet op de hoogte zou zijn van het feit dat er een officiële brief ter bevestiging van verzoekers problemen met de taliban van 25 september 2016 werd geschreven door de heer N.K., en dit op geen enkele wijze geregistreerd werd bij MSH, een gerespecteerde internationale organisatie, hoewel verzoeker zelf verklaarde dat de heer N.K. dit zou besproken hebben met de veiligheidsdienst van MSH en hem werd opgedragen het gebouw niet meer te verlaten (CGVS notities persoonlijk onderhoud, p. 14) is dan ook opmerkelijk en doet zeker afbreuk aan de

geloofwaardigheid van de verklaringen opgenomen in deze bevestigingsbrief. De Raad neemt bovendien de volgende pertinente en omstandige motivering door de commissarisgeneraal uiteengezet in de nota met opmerkingen over, waaruit genoegzaam kan blijken dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde bevestigingsbrief van N.K. en ontslagbrief niet volstaan om de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten te staven: "Bovendien blijkt uit stuk 7, de brief van N.K. op 25 mei 2018 opgesteld dat verzoeker nog steeds in contact is met zijn vroegere supervisor, ook nu deze bereikbaar is via een ander emailadres en niet meer voor MSH werkt, en er dus mogelijks sprake is van een vriendschappelijke band naast de professionele relatie die zij vroeger hadden. Wat deze brief betreft, schetst de heer N.K. hier opnieuw de veiligheidsvoorzorgsmaatregelen die genomen werden door MSH voor verzoeker, hetgeen geenszins strookt met de verklaringen van S.M. dat MSH op geen enkel moment op de hoogte zou zijn gebracht van enige bedreigingen ten aanzien van verzoeker. In deze brief is ook geen enkele melding van de poging tot ontvoering die op verzoeker werd gepleegd, waarvan echter verwacht zou kunnen worden dat hij hier door verzoeker van op de hoogte gebracht zou zijn. Verzoeker maakt van deze ontvoeringspoging zelf in zijn ontslagbrief (stuk 6), die hij niet eerder in de procedure voorlegde, eveneens geen enkele melding. Hij stelt daarentegen in deze brief dat hij onmiddellijk op 23 oktober 2016 zijn positie verlaat, dat hij weet dat dit onverwacht is maar dat hij reeds alle nodige documenten heeft overgedragen aan collega's. Het is bevreemdend dat verzoeker in deze brief, gericht aan N.K., zou vermelden dat hij weet dat zijn vertrek onverwacht is en hij geen enkele melding maakt van de aanleiding hiertoe, indien N.K. de maand ervoor van de bedreigingen door de taliban op de hoogte zou zijn gebracht door verzoeker. Deze brief bevestigt dus opnieuw dat verzoekers vertrek bij MSH zich niet heeft afgespeeld zoals hij doet uitschijnen en hij dus geen zicht biedt op zijn werkelijke redenen voor vertrek, nu de bedreigingen door de taliban niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden." Deze motivering wordt dan ook integraal overgenomen door de Raad."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de eerdere verzoeken nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De door verzoeker neergelegde kopie van de brief van N.K. dd. 15 januari 2021 herhaalt de eerdere verklaringen van N.K. met betrekking tot de bedreigingen en de dreigbrief die verzoeker van de Taliban heeft ontvangen en de voorzorgsmaatregelen die hem werden opgedragen door de veiligheidsdienst van MSH. De Raad stelt vast dat de brief dd. 15 januari 2021 dezelfde informatie bevat als de brief van 26 september 2016 die reeds door de Raad in zijn arrest van 14 juni 2019 werd beoordeeld. Bovendien stelt de Raad vast dat de brief van N.K., die verklaart op het ogenblik van het opstellen van de brief opnieuw voor MSH in Afghanistan te werken, geen briefhoofd bevat van MSH. Verzoeker voert aan dat N.K. opnieuw voor MSH werkt en dat hij nooit zo dom en lichtzinnig zou zijn om feiten te bevestigen die niet gebaseerd zouden zijn op de waarheid omdat dit hem zijn baan zou kunnen kosten. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij opnieuw contact zou moeten opnemen met MSH en de bevestiging van N.K. moet voorleggen aan MSH, wijst de Raad er op dat in de hoger geciteerde arresten van de Raad is komen vast te staan dat samen beoordeeld met de andere elementen in het dossier, zoals diens vage verklaringen over de beweerdte ontvoering en het gegeven dat hij zelf geen enkele melding maakt van zijn beweerdte problemen met de Taliban in zijn ontslagbrief aan N.K., geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde brief van N.K.. Het gegeven dat N.K. opnieuw werkt voor MSH is geen element dat als dusdanig een nieuw licht kan werpen op de eerdere geloofwaardigheidsbeoordeling door de commissaris-generaal en de Raad. In de brief wordt verder ook niet ingegaan op de vaststellingen met betrekking tot de verklaringen van S.M., directeur bij MSH, die werd gecontacteerd door het CGVS en die verzoekers verklaringen met betrekking tot het feit dat hij MSH op de hoogte bracht van de bedreigingen tegenspreekt. Bijgevolg kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de door verzoeker bijgebrachte brief van N.K., die de informatie in zijn brief van 26 september 2016 herhaalt en geen nieuwe informatie bevat, niet als een nieuw element kan worden beschouwd dat de kans groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen te weerleggen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker daartoe in gebreke blijft.

Verzoeker legt ook een email voor van 12 november 2018 afkomstig van J.B.H., eveneens werknemer van MSH. Met betrekking tot dit document stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Wat betreft het andere document dat u hebt neergelegd ter ondersteuning van uw derde verzoek, een e-mail van 12 november 2018 afkomstig van J. B. H., werknemer van MSH (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 18), verwijst het CGVS naar de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Daarin werd uiteengezet dat dit document door de RvV wel degelijk werd behandeld in arrest nr. 222 673 (meerbepaald op p.14). Dat u toen verwees naar een e-mail van ene “A. R. H.” die noch door het CGVS, noch door de RvV in rekening werd gebracht, zonder dat u het desbetreffende document had neergelegd, maakte dat dit niet kon worden beschouwd als een nieuw element in uw tweede verzoek. Aangezien u duidelijk hebt gemaakt dat het gaat om een eenvoudige naamsverwarring en dat u een e-mail bedoelde die ten tijde van uw eerste verzoek reeds werd besproken, volstaat de conclusie dat hieruit volgt dat deze e-mail logischerwijs ook geen nieuw element is in uw huidige verzoek.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven ongemoeid laat in het verzoekschrift en verder geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen met betrekking tot de door verzoeker bij zijn derde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten.

4.4. Verzoeker stelt vervolgens, onder verwijzing naar een in het Duits opgesteld rapport van september 2019 door F. Stahlmann van het Informationsverbund Asyl und Migration dat hij net als *“deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa”*; dat verwerende partij heeft nagelaten om te terugkeermogelijkheid voor verzoeker te onderzoeken; geen rekening heeft gehouden met de recente verslechtering van de veiligheidssituatie in Kaboel. De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij haar beslissing baseert op de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 en de EASO *“Country Guidance Note: Afghanistan”* van december 2020 met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat alle door verzoeker geciteerde landeninformatie dateert van voor de EASO Country Guidance Note.

In beide rapporten wordt een beoordeling van de veiligheidssituatie in Kaboel gemaakt, waar verzoeker volgens zijn verklaringen verbleef tot voor zijn vertrek uit Afghanistan. Dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie geen rekening zou zijn gehouden met de recente verslechtering van de veiligheidssituatie in Kaboel kan in deze niet worden bijgetreden, zeker nu verzoeker zelf geen recentere informatie bijbrengt noch aantoonst dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies heeft getrokken uit de beschikbare landeninformatie.

Waar verzoeker zich beroept op zijn profiel en daarbij verwijst naar algemene landeninformatie, wijst de Raad er op dat het louter verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bovendien stelt de Raad vast dat het risico op vervolging en ernstige schade omwille van verzoekers profiel in het arrest nr. 237 766 van 1 juli 2020 als volgt werd beoordeeld: *“Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel door zijn werkzaamheden met binnenlandse en buitenlandse organisatie en hiertoe verwijst naar algemene informatie dienaangaande, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. In het arrest nr. 222 673 van 14 juni 2019 oordeelde de Raad als volgt: “Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de vervolging van personen die geacht worden de overheid te steunen in Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. De bestreden beslissing verwees hierbij terecht naar de informatie van S.M., die aantoonst dat het risico voor vervolging voor verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling bij MSH laag is: “this would be highly unlikely, given that the role of this employee was in the health sector and work was conducted in the capital city within the MSH office and within the MOPH pharmaceutical department. These activities would be low profile, and not place the applicant in a position where they would be recognized as a representative of the government, an international NGO or a political party” (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1). Het verweer in het verzoekschrift dat de situatie voor lokale medewerkers verschilt van buitenlandse medewerkers kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, gelet op het feit dat uit de verklaringen van S.M. niet kan blijken dat zij enkel zouden gelden voor lokale of buitenlandse medewerkers. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, brengt hij evenmin landeninformatie bij die voorgaande vaststelling kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. Uit de door verzoeker toegevoegde informatie kan immers niet blijken dat het loutere feit dat hij als medewerker van de zorgsector contact had met de overheid en buitenlandse organisaties en dat*

hiervan publieke informatie beschikbaar is, zou volstaan om bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk te worden geïdendeerd of vervolgd. De Raad merkt bovendien op dat uit de informatie van S.M. en de door verzoeker neergelegde ontslagbrief blijkt dat verzoeker thans niet langer tewerkgesteld is bij MSH, zodat verzoeker niet aantoont dat hij omwille van deze activiteiten nog een risico zou lopen bij een terugkeer door Kabul. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers in concreto aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker haalt immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan. Het loutere feit dat verzoeker sinds 2015 meermaals in Europa heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan niet volstaan om te besluiten dat verzoeker thans een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. In zoverre verzoeker nog verwijst naar niet nader te verifiëren rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzing hoe dan ook niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking." De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkele nieuw element aanbrengt die een ander licht werpt op bovenstaande beoordeling of een bewijselement voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

4.5. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Gelet op deze alomvattende benadering, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Volgens zijn verklaringen verbleef en werkte verzoeker tot voor zijn vertrek uit Afghanistan in Kaboel. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel het volgende gesteld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de Taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen objectieve landeninformatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de analyse in de UNHCR Eligibility Guidelines en de EASO Guidance Note met betrekking tot het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief in Kabul niet correct of niet langer accuraat zou zijn.

Vervolgens moet worden nagegaan of verzoeker persoonlijke omstandigheden heeft die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul dermate verhogen dat er moet aangenomen worden hij bij terugkeer naar Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aanhaalt noch ontwaart de Raad elementen in het administratief dossier waaruit kan blijken dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door louter te verwijzen naar de sliding scale test in het arrest Elgafagi en te stellen dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt, zonder dit verder concreet toe te lichten, toont verzoeker het bestaan van dergelijke persoonlijke omstandigheden geenszins aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de kans werd geboden de nieuwe elementen in het kader van zijn verklaring volgend verzoek uiteen te zetten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET